



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: L. W. Š., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUUK/39010/2019/DS-1,
sp. zn. KUUK/38989/2019/DS, JID: 50007/2019/KUUK/Lin,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29. 4. 2018, č. j. KUUK/39010/2019/DS-1, JID: 50007/2019/KUUK/Lin se pro **nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUUK/39010/2019/DS-1, JID: 50007/2019/KUUK/Lin, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor přestupkových agend (dále jen „magistrát“), ze dne 1. 11. 2018, č. j. MMUL/OPA/OKS/183487/2018/Vo, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 29. 3. 2018, v 8:37 hodin v obci Ústí nad Labem, v ulici W. Churchilla (parkoviště č. „X“, poblíž objektu č. „X“) nezajistil, aby při užití vozidla tovární značky Škoda, r. z. „X“ byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nerespektoval svislé dopravní značení IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 07:00 – 18:00“, Sobota 08:00 – 13:00“, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nesprávně určil datum doručení rozhodnutí magistrátu. Žalobce trval na tom, že rozhodnutí magistrátu bylo doručeno dne 2. 11. 2018, neboť toho dne se zmocněnec žalobce přihlásil do své datové schránky. Dne 1. 11. 2018 se do datové schránky zmocněnce žalobce přihlásila pověřená osoba s oprávněním zpracovávat pouze „méně důležité“ dokumenty (výzvy k doplnění podání, informace, sdělení). K doručení rozhodnutí magistrátu mohlo dojít teprve přihlášením osoby oprávněné k přijímání písemností určených do vlastních rukou. Dle interních záznamů zmocněnce žalobce se tato osoba do datové schránky dne 1. 11. 2018 nepřihlašovala, neboť vůbec nebyla toho dne v práci. Žalobce trval na tom, že osoba s oprávněním přijímat datové zprávy doručované do vlastních rukou se přihlásila do datové schránky dne 2. 11. 2018, a tedy odvolání bylo podáno v patnáctidenní lhůtě, když 15. den připadl na sobotu 17. 11. 2018, a nejbližším pracovním dnem bylo právě pondělí 19. 11. 2018. Žalobce konstatoval, že odvolání bylo podáno včas a rozhodnutí žalovaného je tudíž nezákonné.
3. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci žalovaný uvedl, že pokud se do datové zprávy přihlásí osoba bez oprávnění číst dokumenty určené do vlastních rukou, nepovažuje se taková zpráva tímto okamžikem za doručenou, nicméně na doručence datové zprávy se zobrazil text „Přihlásila se pověřená osoba s právem přístupu ke zprávě ve smyslu § 8 odst. 6 zákona č. 300/2008 v platném znění. Datová zpráva je nyní doručena ...“. Žalovaný zdůraznil, že ani nemá možnost prověřovat, jaká oprávnění užívají osoby, které mají přístup do datových schránek. Podotkl, že datová schránka je jedinečná a nezaměnitelná. Dokumenty doručované prostřednictvím datové schránky nemusejí být určené výhradně do vlastních rukou adresáta, neboť držitelem datové schránky je právě účastník řízení či jeho zmocněnec, který si datovou schránku nechal zřídit u Ministerstva vnitra, správce informačního systému datových schránek. V této souvislosti připomněl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

komentář důvodové zprávy k ust. § 17 odst. 6 zákona č. 300/ 2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), podle něhož se doručení prostřednictvím datové schránky považuje za doručení do vlastních rukou, tj. doručení s modrým pruhem. Žalovaný dovodil, že okamžikem přihlášení osoby, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k doručenému dokumentu, tedy i pověřené osoby, nastávají právní účinky doručení do vlastních rukou. Podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je takové doručení vyžadováno, a proto žalovaný napadeným rozhodnutím blanketní odvolání zmocněnce žalobce jako opožděné zamítl.

5. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejněním rozhodnutí na stránkách Nejvyššího správního soudu se žalovaný své stanovisko neuvedl, neboť se nejednalo o námitky k předmětu žalované věci.

Replika žalobce

6. V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného právní zástupce žalobce uvedl, že žalovaný přehlíží, že podle ust. § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech je pověřená osoba oprávněna k přístupu k datové schránce pouze v rozsahu stanoveném v pověření. Zmocněnec žalobce přitom určil, že pověřená osoba může přijímat zprávy, které nejsou určeny do vlastních rukou. Doplnil, že pokud správní orgán na doručovaném dokumentu nevyznačí „do vlastních rukou“, pak by bylo doručováno v rozporu se správním řádem, neboť by se ke zprávě dostala osoba neoprávněná k příjmu zpráv určených do vlastních rukou. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 59/2018-36. Žalobce trval na tom, že doručované rozhodnutí magistrátu nemělo vyznačen příznak „do vlastních rukou“. K argumentu žalovaného, že není povinen prokázat, že odvolání bylo podáno opožděně, žalobce připomněl rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005-80, podle něhož je správní orgán povinen prokázat, že odvolání bylo podáno opožděně, pokud odvolání hodlá jako opožděné zamítnout. Připomněl, že doručenkou s nevyznačeným příznakem „do vlastních rukou“ měl žalovaný jako odvolací orgán k dispozici. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2010, č. j. 15 Ca 106/2009-39, podle něhož odpovědnost správního orgánu za správné posouzení včasnosti odvolání je objektivní a nezáleží na tom, zda měl správní orgán objektivně možnost včasnost odvolání odhalit. Závěrem uvedl, že dne 14. 7. 2019 podal podnět k přezkumnému řízení, přičemž se domnívá, že soud by měl řízení přerušit či alespoň vyčkat výsledku přezkumného řízení.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je z pohledu uplatněné žalobní námitky důvodná.
10. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Z doručky datové zprávy (ID zprávy: „X“) vyplývá, že magistrát zaslal zmocněnci žalobce (ODVOZ VOZU s. r. o.) do jeho datové schránky své výše citované rozhodnutí ze dne 1. 11. 2018 č. j. MMUL/OPA/OKS/271685/2018/VoA, a to ještě téhož dne, tj. dne 1. 11. 2018 v 10:43:42 hodin. Dále z dané doručky vyplývá, že do datové schránky se dne 1. 11. 2018 v 17:31:50 hodin přihlásila toliko pověřená osoba s právem přístupu ke zprávě se smyslu § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech a nikoliv oprávněná osoba. Dále z dané doručky vyplývá, že doručovaná písemnost nebyla určena do vlastních rukou, neboť u kolonky „Do vlastních rukou“ bylo označeno „Ne“.
11. Podle § 19 odst. 1 správního řádu pak správní orgán doručuje písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.
12. Dle § 19 odst. 5 správního řádu platí, že do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.
13. Dle § 72 odst. 1 správního řádu platí, že rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Nestanoví-li zákon jinak, má ústní vyhlášení účinky oznámení pouze v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Tato skutečnost se poznamená do spisu.
14. Dle § 19 odst. 2 zákona o elektronických úkonech platí, že je-li dokument nebo úkon určen do vlastních rukou adresáta, vyznačí tuto skutečnost odesílatel v datové zprávě.
15. Dle § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech platí, že dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Dle odst. 4 platí, že nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení. Dle odst. 6 platí, že doručení dokumentu podle odstavce 3 nebo 4 má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud má za to, že smyslem zákona o elektronických úkonech i při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě je rozlišovat „běžné“ doručení od doručení do „vlastních rukou“ adresáta (bez ohledu na to, zda se jedná o písemnost, která je doručována v obálce s modrým pruhem).
17. V posuzovaném případě měl zmocněnec žalobce zřízení datovou schránku. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o elektronických úkonech je k přístupu do datové schránky fyzické osoby oprávněna fyzická osoba, pro niž byla datová schránka zřízena. Mimo tuto osobu je pak k přístupu do datové schránky oprávněna fyzická osoba pověřená osobou, pro niž byla datová schránka zřízena, a to v rozsahu jí stanoveném (ust. § 8 odst. 6 tohoto zákona). Pověřená osoba je oprávněna k přístupu k dokumentům určeným do vlastních rukou adresáta pouze, stanoví-li tak osoba, pro kterou byla datová schránka zřízena (ust. § 8 odst. 8 uvedeného zákona).
18. Skutečnost, že dokumenty doručované prostřednictvím datové schránky jsou podle ust. § 17 odst. 6 mají stejné právní účinky, jako doručení do vlastních rukou, neznamená, že správní orgán zcela rezignuje na svou povinnost v datové zprávě vyznačit, že se jedná o dokument určený do vlastních rukou (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 59/2018-36 či ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 206/2018-42, oba dostupné na www.nssoud.cz).
19. V dané věci rozhodnutí magistrátu ze dne 1. 11. 2018 představovalo rozhodnutí, jež mělo být v souladu s § 19 odst. 5 v návaznosti na ust. § 72 odst. 1 správního řádu doručováno „do vlastních rukou“, a to zmocněnci žalobce (ODVOZ VOZU s. r. o.) do jeho datové schránky prostřednictvím veřejné datové sítě.
20. Takto však magistrát při doručování nepostupoval, neboť sice své rozhodnutí ze dne 1. 11. 2018 doručoval prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky zmocněnce žalobce, ovšem při tomto doručování již ve smyslu § 19 odst. 2 zákona o elektronických úkonech chybně neučinil příznakovou poznámku o tom, že se jedná o doručení „do vlastních rukou“.
21. Rozhodnutí magistrátu ze dne 1. 11. 2018 tak bylo doručováno v rozporu se správním řádem jako písemnost neurčená do vlastních rukou. Tuto skutečnost soud ostatně již vyslovil v pravomocném rozsudku ze dne 21. 4. 2020, č. j. 15 A 132/2019-38, který byl vydán na základě žalobcovy tzv. určující zásahové žaloby, kterou brojil proti postupu magistrátu při doručování rozhodnutí ze dne 1. 11. 2018. V tomto rozsudku přitom soud uzavřel, že žalovaný magistrát při doručování neoznačil příznak „do vlastních rukou“, a proto měla k rozhodnutí přístup neoprávněná osoba, a to paní J. D. Podle doručenky datové zprávy totiž bylo rozhodnutí bez vyznačení „do vlastních rukou“ doručeno dne 1. 11. 2018, když se do datové schránky přihlásila osoba, která však byla oprávněná vyzvedávat pouze zásilky, které nejsou označeny příznakem „do vlastních rukou“. Tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná. Žalovaný magistrát rovněž nerozporoval, že zásilka byla vyzvednuta z datové schránky paní J. D., a rovněž nerozporoval skutečnost, že při doručování rozhodnutí neoznačil příznak „do vlastních rukou“.
22. V předmětné věci přitom soud neshledal, proč by se měl od výše předestřených skutečností a zjištění vyslovených v pravomocném rozsudku ze dne 21. 4. 2020 jakkoliv odchýlit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Faktem tak zůstává, že k doručení rozhodnutí magistrátu ze dne 1. 11. 2018 mohlo dojít teprve přihlášením osoby oprávněné k přijímání písemností určených do vlastních rukou. Ve správním spise přitom chybí jakákoliv listina dokládající přihlášení osoby oprávněné k přijímání písemností určených do vlastních rukou do datové schránky zmocněnce žalobce (ODVOZ VOZU s. r. o.). Ze správního spisu přitom ani nevyplývá, že by se zmocněnec žalobce s obsahem písemnosti ze dne 1. 11. 2018 seznámil již v den, kdy se do datové schránky přihlásila toliko pověřená osoba, čili již dne 1. 11. 2018, z čehož by se dal vyvodit ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 59/2018-36, který je dostupný na www.nssoud.cz, počátek běhu 15 denní odvolací lhůty. Za tohoto stavu nemohl žalovaný bez dalšího uzavřít, že pokud ze strany žalobce bylo dne 19. 11. 2018 podáno odvolání, jednalo se o opožděné odvolání. Tento závěr žalovaný nemohl bez dalšího učinit o to více, když ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí magistrátu ze dne 1. 11. 2018 bylo současně zasíláno na vědomí i samotnému žalobci, který jej obdržel dne 14. 11. 2018.
24. Bylo na žalovaném, aby před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí prověřil, zda při doručování prvostupňového rozhodnutí ze dne 1. 11. 2018 nedošlo k nějakému pochybení včetně toho, zda bylo doručeno osobě oprávněné k přijímání písemností určených do vlastních rukou a kdy k tomu došlo, neboť od toho se odvíjí běh 15 denní lhůty k podání odvolání. Žalovaný takto nepostupoval, čímž své rozhodnutí o tom, že odvolání žalobce je třeba bez dalšího vyhodnotit jako opožděné a zamítnout jej, zatížil nezákonností.
25. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku I. rozsudku zrušil pro nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
26. Pro úplnost soud k závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
27. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 9 300 Kč za 3 úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, a to po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900 Kč za 3 s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky ve znění po 1. 9. 2006; a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. července 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.